

Klinische aspecten van COVID-19

Een samenvatting van Oliver Koch's presentatie tijdens de SARS-CoV-2/COVID-19 workshop.

De uitscheiding van het virus is vroeg in de ziekte het hoogst en kan zelfs 24-48 uur voordat de eerste symptomen verschijnen al starten. De uitscheiding zet voort gedurende één à twee weken in milde en matige gevallen, of langer in meer ernstige gevallen. Zelfs nadat een patiënt is hersteld, kan de qPCR nog steeds positief zijn.

COVID-19 is niet een ernstige griep. Het verspreid gemakkelijker en de mortaliteit is significant hoger dan van seizoensgebonden griep. Data tot nu toe, wijst uit dat rond 80% van de gevallen mild verlopen, 15% ernstig, en 5% zelfs kritiek. Herstel duurt ongeveer twee weken voor milde gevallen en drie tot zes weken in meer ernstige gevallen. In gevallen die leiden tot de dood, duurt het verloop van het begin van de symptomen tot het moment van overlijden tussen de twee en acht weken. Asymptomatische infecties lijken op basis van moleculaire tests zeldzaam te zijn; de meeste "asymptomatische" gevallen ontwikkelen waarschijnlijk alsnog symptomen.

De gemiddelde leeftijd van ziekenhuispatiënten in China was 47. Leeftijd was een belangrijke bijdragende factor in de vraag of een patiënt opgenomen zou moeten worden op de Intensive Care; oudere patiënten kwamen eerder in kritieke toestand, terwijl de ziekte milder verliep in jongvolwassenen en kinderen. Kinderen zijn mogelijk ook minder vatbaar voor de infectie, alhoewel studies van de seroprevalentie nodig zullen zijn om dit te bevestigen. Bepaalde co-morbiditeit verhoogd ook het risico dat een patiënt zeer ernstig ziek wordt, met name hypertensie, diabetes, en bestaande luchtweg problematiek.

Sommige laboratorium markers, zoals het aantal lymfocyten, heeft mogelijk voorspellende waarde op hoe de ziekte zal verlopen in een patiënt. Maar, gezien we nog niet volledige begrijpen hoe de relatie tussen deze markers en het ziektebeeld precies in elkaar zit, kunnen de markers de diagnose ook vermoeilijken.

Zwangerschap lijkt vooralsnog niet een opvallende significante risico factor voor ontwikkeling van ernstige ziekte, maar dit is tot nu toe gebaseerd op slechts een klein aantal gevallen. Intra-uteriene transmissie is nog niet aangetoond, maar sommige gevallen van de ziekte zijn wel vastgesteld in pasgeborenen.